

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 547

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Mărti, 2 august 2011

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 431 din 7 aprilie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată.....	2–3
Decizia nr. 645 din 17 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 238 alin. (1) și (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	3–5
Decizia nr. 649 din 17 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 266—268 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.....	5–7
Decizia nr. 689 din 31 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 23 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații	8–9
Decizia nr. 693 din 31 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 alin. (1) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989	9–11
Decizia nr. 695 din 31 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 82 alin. (1)—(5) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor.....	11–13
Decizia nr. 697 din 31 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1) din Legea nr. 230/2007 privind organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari	13–14
Decizia nr. 722 din 2 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 lit. a) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 431**

din 7 aprilie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „CML.RO” — S.R.L. din Beclean în Dosarul nr. 27.097/211/2009 al Judecătoriei Cluj-Napoca și care formează obiectul Dosarului nr. 3.099D/2010 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 3.754D/2010 și nr. 3.755D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Hidroplasto” — S.R.L. din Botoșani în dosarele nr. 5.165/193/2010 și nr. 9.154/193/2010 ale Judecătoriei Botoșani.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Având în vedere identitatea de obiect a excepției de neconstituționalitate în dosarele mai sus menționate, Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 3.754D/2010 și nr. 3.755D/2010 la Dosarul nr. 3.099D/2010.

Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea cauzelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 3.754D/2010 și nr. 3.755D/2010 la Dosarul nr. 3.099D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 21 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 27.097/211/2009, **Judecătoria Cluj-Napoca a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată.**

Prin încheierile din 11 și 26 august 2008, pronunțate în dosarele nr. 5.165/193/2010 și nr. 9.154/193/2010, **Judecătoria**

Botoșani a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată.

Excepția a fost invocată de Societatea Comercială „CML.RO” — S.R.L. din Beclean și de Societatea Comercială „Hidroplasto” — S.R.L. Botoșani în dosare având ca obiect soluționarea unor cereri privind emiterea unor somații de plată.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii susțin că actul normativ criticat încalcă prevederile Legii fundamentale, întrucât limitează apărările pe care una dintre părțile implicate în litigiu ar putea să le facă și pentru că permite instanțelor de judecată să pronunțe o hotărâre judecătorească în aceste condiții. Se mai susține că administrarea probelor este lacunară, urgentă și nu se efectuează cercetări de fond care să permită părâtului-debitor să își formuleze apărări pertinente în favoarea sa.

Judecătoria Cluj-Napoca și Judecătoria Botoșani consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 422 din 30 iulie 2001.

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 21 privind un proces echitabil, art. 24 privind dreptul la apărare și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți.

Curtea s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, prin raportare la critici asemănătoare, prin numeroase decizii. Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 1.092 din 8 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 665 din 6 octombrie 2009, Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Curtea a constatat că dispozițiile actului normativ criticat nu încalcă principiul egalității în drepturi, accesul liber la justiție și

dreptul la un proces echitabil, dreptul la apărare și nici obligația exercitării cu bună-credință a drepturilor și a libertăților. De asemenea, Curtea a statuat că procedura somației de plată, reglementată prin Ordonanța Guvernului nr. 5/2001, este o procedură specială în materia executării creanțelor. Legiuitorul are dreptul exclusiv de a reglementa procedura de judecată conform atribuțiilor prevăzute de art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia „Competența instanțelor judecătorești și

procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege”, cu condiția ca nicio normă de procedură să nu contravină vreunei dispoziții constituționale.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „CML. RO” — S.R.L. din Beclean în Dosarul nr. 27.097/211/2009 al Judecătoriei Cluj-Napoca, precum și de Societatea Comercială „Hidroplasto” — S.R.L. din Botoșani în dosarele nr. 5.165/193/2010 și nr. 9.154/193/2010 ale Judecătoriei Botoșani.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința din data de 7 aprilie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 645

din 17 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 238 alin. (1) și (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 238 alin. (1) și (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Termoelectrica” — S.A. din București în Dosarul nr. 57/95/2010 al Tribunalului Gorj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.992D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 2.993D/2010—2.996D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a aceluiași dispoziții de lege, excepție ridicată de același autor în dosarele nr. 55/95/2010, nr. 63/95/2010, nr. 56/95/2010 și nr. 62/95/2010 ale Tribunalului Gorj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 2.992D/2010 — nr. 2.996D/2010, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 2.993D/2010 — nr. 2.996D/2010, la Dosarul nr. 2.992D/2010, care este primul înregistrat.

Magistratul-asistent referă asupra cererii depuse de partea Agenția pentru Prestații Sociale a Municipiului București în dosarele nr. 2.992D/2010 — nr. 2.996D/2010, prin care solicită să se constate lipsa calității procesuale a acestei instituții.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a acestei cereri, arătând că aceasta reprezintă o problemă de competența instanței de judecată.

Curtea, analizând această cerere, reține că instanța de contencios constituțional nu poate interveni în sensul modificării cadrului procesual așa cum acesta a fost stabilit prin încheierea de sesizare cu excepția de neconstituționalitate, aceste aspecte revenind competenței instanței judecătorești de fond și, prin urmare, respinge cererea.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 25 mai 2010, pronunțate în dosarele nr. 57/95/2010, nr. 55/95/2010, nr. 63/95/2010, nr. 56/95/2010, nr. 62/95/2010, **Tribunalul Gorj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 238 alin. (1) și (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Termoelectrica” — S.A. din București cu prilejul soluționării unor litigii de muncă având ca obiect calculul unor drepturi salariale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textele de lege criticate, potrivit cărora contractele de muncă nu pot conține clauze care să stabilească drepturi la un nivel inferior celui stabilit prin contractele colective de muncă încheiate la nivel superior, încalcă principiul separației puterilor în stat, deoarece permit instanței de judecată să completeze contractele de muncă, care au putere de lege între părți. Implicit, se produce și o lezare a art. 73 din Constituție. De asemenea, se încalcă și principiul egalității în drepturi, art. 238 alin. (1) și (2) din Codul muncii impunând partenerilor sociali care încheie contracte colective de muncă la nivel de angajator și care nu sunt parte semnatară sau afiliată vreunui organism sindical sau patronal care a semnat contractul la nivel național să se supună clauzelor stabilite în acest contract în ceea ce privește limitele minimale ale drepturilor stabilite. Mai mult, se încalcă dreptul părților de a încheia libere un contract individual de muncă și se generează obligații foarte oneroase în sarcina angajatorului, de natură a-i provoca acestuia chiar falimentul.

Tribunalul Gorj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere solicitate cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege

criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. 238 alin. (1) și (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, dispoziții potrivit cărora „(1) *Contractele colective de muncă nu pot conține clauze care să stabilească drepturi la un nivel inferior celui stabilit prin contractele colective de muncă încheiate la nivel superior.*

(2) *Contractele individuale de muncă nu pot conține clauze care să stabilească drepturi la un nivel inferior celui stabilit prin contractele colective de muncă.*”

Autorul excepției consideră că aceste texte de lege sunt contrare următoarelor prevederi din Constituție: art. 1 alin. (4) privind separația puterilor în stat, art. 9 referitor la sindicate, patronate și asociațiile profesionale, art. 16 privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 41 alin. (5) care garantează dreptul la negocieri colective în materie de muncă și caracterul obligatoriu al convențiilor colective, art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți și art. 73 alin. (3) lit. p) referitor la reglementarea prin lege organică a regimului general privind raporturile de muncă, sindicatele, patronatele și protecția socială.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile de lege criticate au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate, în mai multe rânduri, instanța de contencios constituțional respingând criticile de neconstituționalitate ca neîntemeiate. În acest sens, pot fi amintite Decizia nr. 380 din 30 septembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.015 din 3 noiembrie 2004, Decizia nr. 1.310 din 13 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 846 din 8 decembrie 2009, sau Decizia nr. 88 din 27 ianuarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 182 din 15 martie 2011.

Ulterior sesizării cu excepția de neconstituționalitate, dispozițiile art. 238 alin. (1) din Codul muncii au fost abrogate însă prin dispozițiile art. I pct. 90 din Legea 40/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 225 din 31 martie 2011, astfel că soluția legislativă criticată nu se mai regăsește în cuprinsul Codului muncii ulterior acestor modificări.

Prevederile referitoare la caracterul obligatoriu al contractelor colective de muncă au fost preluate într-o redactare identică în art. 132 alin. (3) și (4) din Legea dialogului social nr. 62/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 322 din 10 mai 2011. Întrucât însă Curtea nu a fost sesizată cu aceste prevederi de lege, acestea nu pot fi supuse controlului de constituționalitate, astfel că excepția de neconstituționalitate urmează a fi respinsă ca devenită inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca devenită inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 238 alin. (1) și (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Termoelectrica” — S.A. din București în dosarele nr. 57/95/2010, nr. 55/95/2010, nr. 63/95/2010, nr. 56/95/2010 și nr. 62/95/2010 ale Tribunalului Gorj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 649

din 17 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 266—268 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 266—268 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Truman” — S.R.L. din Iași în Dosarul nr. 3.122/40/2009 al Tribunalului Botoșani — Secția civilă și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.203D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 3.513D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 268 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Ritzio Bu” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 4.001/113/2009 al Tribunalului Brăila — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 3.203D/2010 și

nr. 3.513D/2010, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 3.513D/2010 la Dosarul nr. 3.303D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 20 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.122/40/2009, **Tribunalul Botoșani — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 266—268 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Truman” — S.R.L. din Iași cu prilejul soluționării unui litigiu de muncă având ca obiect contestația formulată împotriva deciziei de concediere de contestatorul Vlad Cocriș.

Prin Încheierea din 1 iulie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.001/113/2009, **Tribunalul Brăila — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 268 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Ritzio Bu” — S.R.L. din București cu prilejul soluționării unei contestații formulate de Andrei Ionuț Valentin împotriva deciziei de concediere.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia arată, în esență, că textele de lege criticate, care reglementează condițiile în care poate fi angajată răspunderea disciplinară a angajatului, încalcă accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil, dreptul la apărare, egalitatea în drepturi, precum și condițiile și limitele restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. De asemenea, arată că regimul extrem de restrictiv prevăzut pentru încetarea raporturilor de muncă, precum și procedura disciplinară, însoțite de răsturnarea sarcinii probei lezează libertatea economică și provoacă un dezechilibru în poziția și drepturile părților în litigiu, în favoarea salariatului. În plus, termenul de prescripție prevăzut de art. 268 alin. (1) din Codul muncii este neconstituțional, deoarece prin aplicarea termenului de șase luni se restricționează dreptul de înfăptuire a justiției. Mai mult, e posibil ca faptele care constituie abatere disciplinară să nu-și fi produs efectele în termenul prevăzut de lege. Sancționarea cu nulitatea absolută a nerespectării unor formalități prealabile aplicării sancțiunii disciplinare afectează grav funcționarea normală a societăților comerciale, instituind o adevărată dictatură a salariaților. Se mai susține și faptul că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale, întrucât au o redactare imprecisă, nestabilind cu claritate care este momentul luării la cunoștință despre săvârșirea faptei și nici actul sau faptul care stabilește acest moment. Astfel, judecătorul va trebui să hotărască asupra acestor aspecte, arogându-și astfel atribute ale legiuitorului.

Tribunalul Botoșani — Secția civilă, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale, arată că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

Tribunalul Brăila — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. În acest sens arată că prin interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 268 din Codul muncii, instanța nu face altceva decât să traducă în practică actele normative emise de autoritățile legiuitoare ale statului, pronunțând o hotărâre judecătorească. Această hotărâre este supusă căilor de atac.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere solicitate cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 266—268 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din

5 februarie 2003, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții potrivit cărora:

— Art. 266: „Angajatorul stabilește sancțiunea disciplinară aplicabilă în raport cu gravitatea abaterii disciplinare săvârșite de salariat, avându-se în vedere următoarele:

- a) împrejurările în care fapta a fost săvârșită;
- b) gradul de vinovăție a salariatului;
- c) consecințele abaterii disciplinare;
- d) comportarea generală în serviciu a salariatului;
- e) eventualele sancțiuni disciplinare suferite anterior de către acesta.”;

— Art. 267: „(1) Sub sancțiunea nulității absolute, nicio măsură, cu excepția celei prevăzute la art. 264 alin. (1) lit. a), nu poate fi dispusă mai înainte de efectuarea unei cercetări disciplinare prealabile.

(2) În vederea desfășurării cercetării disciplinare prealabile, salariatul va fi convocat în scris de persoana împuternicită de către angajator să realizeze cercetarea, precizându-se obiectul, data, ora și locul întrevederii.

(3) Neprezentarea salariatului la convocarea făcută în condițiile prevăzute la alin. (2) fără un motiv obiectiv dă dreptul angajatorului să dispună sancționarea, fără efectuarea cercetării disciplinare prealabile.

(4) În cursul cercetării disciplinare prealabile salariatul are dreptul să formuleze și să susțină toate apărările în favoarea sa și să ofere persoanei împuternicite să realizeze cercetarea toate probele și motivațiile pe care le consideră necesare, precum și dreptul să fie asistat, la cererea sa, de către un reprezentant al sindicatului al cărui membru este.”;

— Art. 268: „(1) Angajatorul dispune aplicarea sancțiunii disciplinare printr-o decizie emisă în formă scrisă, în termen de 30 de zile calendaristice de la data luării la cunoștință despre săvârșirea abaterii disciplinare, dar nu mai târziu de 6 luni de la data săvârșirii faptei.

(2) Sub sancțiunea nulității absolute, în decizie se cuprind în mod obligatoriu:

- a) descrierea faptei care constituie abatere disciplinară;
- b) precizarea prevederilor din statutul de personal, regulamentul intern sau contractul colectiv de muncă aplicabil, care au fost încălcate de salariat;
- c) motivele pentru care au fost înlăturate apărările formulate de salariat în timpul cercetării disciplinare prealabile sau motivele pentru care, în condițiile prevăzute la art. 267 alin. (3), nu a fost efectuată cercetarea;
- d) temeiul de drept în baza căruia sancțiunea disciplinară se aplică;
- e) termenul în care sancțiunea poate fi contestată;
- f) instanța competentă la care sancțiunea poate fi contestată.

(3) Decizia de sancționare se comunică salariatului în cel mult 5 zile calendaristice de la data emiterii și produce efecte de la data comunicării.

(4) Comunicarea se predă personal salariatului, cu semnătură de primire, ori, în caz de refuz al primirii, prin scrisoare recomandată, la domiciliul sau reședința comunicată de acesta.

(5) Decizia de sancționare poate fi contestată de salariat la instanțele judecătorești competente în termen de 30 de zile calendaristice de la data comunicării.”

Curtea constată că, ulterior sesizării cu excepția de neconstituționalitate, dispozițiile art. 268 alin. (2) lit. b) au fost modificate prin Legea nr. 40/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 225 din 31 martie 2011, având în prezent următorul cuprins, care, însă, nu modifică soluția legislativă criticată: „*precizarea prevederilor din statutul de personal, regulamentul intern, contractul individual de muncă sau contractul colectiv de muncă aplicabil care au fost încălcate de salariat*”.

Autorii excepției consideră că aceste texte de lege contravin următoarelor dispoziții din Constituție: art. 1 alin. (4) privind separația puterilor în stat, art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 45 referitor la libertatea economică, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți, art. 61 alin. (1) referitor la unica autoritate legiuitoare a țării, art. 124 privind înfăptuirea justiției și art. 129 privind căile de atac. De asemenea, consideră că este încălcat art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textele de lege criticate au constituit în numeroase rânduri obiect al controlului de neconstituționalitate în raport cu aceleași texte din Constituție argumente asemănătoare celor invocate în prezenta cauză. Astfel, prin Decizia nr. 58 din 16 ianuarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 117 din 16 februarie 2007, Curtea a arătat că dispozițiile art. 266—268 din Codul muncii „au menirea și sunt necesare atât pentru asigurarea stabilității raporturilor de muncă, cu respectarea deopotrivă a drepturilor și a intereselor legitime ale părților raportului juridic de muncă, cât și pentru protecția salariaților față de eventualele măsuri abuzive ori nejustificate ce ar putea fi dispuse de angajator.

Astfel, [...] niciuna dintre normele juridice criticate nu este de natură să îngrădească dreptul oricărei părți la un proces echitabil, în situația în care se ivește un litigiu supus soluționării instanței judecătorești. Din contră, aceste texte de lege servesc la rezolvarea cu celeritate, într-un termen rezonabil, a unor asemenea litigii. Sarcina probei impusă angajatorului este determinată de poziția mai puternică a acestuia față de cea a salariatului, de situația obiectivă rezultată din deținerea de angajator a documentelor și a datelor necesare elucidării cauzei.

De asemenea, [...] accesul liber la o activitate economică și libera inițiativă, consacrate de art. 45 din Constituție, nu conferă drepturi și puteri discreționare angajatorului în raporturile sale

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 266—268 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Truman” — S.R.L. din Iași în Dosarul nr. 3.122/40/2009 al Tribunalului Botoșani — Secția civilă și de Societatea Comercială „Ritzio Bu” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 4.001/113/2009 al Tribunalului Brăila — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

cu salariații. Aceste drepturi pot fi exercitate numai în condițiile legii.”

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, soluția și considerentele deciziei amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

În ceea ce privește susținerea potrivit căreia textele de lege ar împiedica instanța de judecată să judece cauza în mod imparțial, Curtea reține că stabilirea unor condiții de formă, precum și a unor reglementări detaliate în ceea ce privește sancționarea salariaților nu împiedică părțile să administreze în fața instanței de judecată probele necesare pentru a dovedi elementele de fapt care fac temeinică sau nu decizia de sancționare și nici nu constituie un obstacol pentru instanță în a cerceta aceste probe și a se pronunța în funcție de acestea.

Cât privește susținerea potrivit căreia dispozițiile art. 268 din Codul muncii ar fi neconstituționale, întrucât nu definesc momentul în funcție de care se apreciază că angajatorul a luat la cunoștință despre săvârșirea abaterii disciplinare și nici actul prin care s-a făcut această constatare, Curtea constată că această critică vizează de fapt o omisiune legislativă, iar nu însuși conținutul art. 268 din Codul muncii. Instanța de contencios constituțional nu poate complini însă această omisiune legislativă pe calea controlului de constituționalitate, întrucât, potrivit dispozițiilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 „*Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului.*”

Curtea observă totuși că, deși precizarea în lege a acestor elemente ar putea prezenta interes de vreme ce art. 268 din Codul muncii arată că dispoziția de aplicare a sancțiunii disciplinare trebuie să se facă într-un termen de 30 de zile calendaristice de la momentul luării la cunoștință despre săvârșirea abaterii disciplinare, iar salariatul ar putea invoca tardivitatea dispoziției de sancționare, reglementarea actuală nu este în măsură să aducă atingere nici bunei desfășurări a actului de justiție și nici nu echivalează cu o interferență în atribuțiile legiuitorului. Astfel, judecătorul nu va proceda la instituirea unor noi reguli pe cale jurisprudențială necesare soluționării cauzei, așa cum se susține în critica de neconstituționalitate, ci va constata, în funcție de fiecare caz particular, care este momentul la care angajatorul a luat la cunoștință despre săvârșirea abaterii disciplinare și actul prin care s-a făcut constatarea.

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 689

din 31 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 23 alin. (3)
din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 23 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, excepție ridicată de Asociația Județeană a Vânătorilor și Pescarilor Sportivi Vrancea în Dosarul nr. 5.597/231/2010 al Judecătoriei Focșani.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată. Precizează că în acest sens s-a pronunțat Curtea Constituțională, de exemplu, prin Decizia nr. 86 din 20 ianuarie 2009, considerentele și soluția pronunțată cu acel prilej păstrându-și valabilitatea și în cauza de față.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia civilă nr. 670 din 1 iulie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.340/91/2010, **Tribunalul Vrancea — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Asociația Județeană a Vânătorilor și Pescarilor Sportivi Vrancea în Dosarul nr. 5.597/231/2010 al Judecătoriei Focșani, având ca obiect soluționarea contestației introduse împotriva unei hotărâri a Consiliului Asociației Județene a Vânătorilor și Pescarilor Sportivi Vrancea de excludere a unui membru.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că instituirea unei proceduri speciale în materia asociațiilor prin desfășurarea ședințelor în camera de consiliu încalcă principiul egalității în fața legii a justițiabililor, precum și principiul publicității ședințelor de judecată consacrat de art. 121 alin. (1) din Codul de procedură civilă. Arată că, în aceste condiții, posibilitatea administrării probelor este limitată prin comparație cu acțiunile introduse pe calea dreptului comun. În opinia sa, este nesocotit accesul liber la justiție, ca urmare a stabilirii recursului ca singură cale de atac împotriva hotărârii instanței de fond. Totodată, susține că se creează confuzii, întrucât nu sunt precizate nici termenul în care recursul poate fi introdus și nici modalitatea de exercitare a acestuia.

Tribunalul Vrancea — Secția civilă, soluționând recursul declarat împotriva încheierii de respingere a cererii de sesizare

a Curții Constituționale pronunțate de Judecătoria Focșani, a admis cererea și a apreciat că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În susținerea acestei opinii, a precizat că legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură sau modalități de exercitare a drepturilor procedurale, astfel încât accesul liber la justiție nu înseamnă accesul, în toate cazurile, la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 23 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 39 din 31 ianuarie 2000, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 246/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 656 din 25 iulie 2005, care au următoarea redactare:

— Art. 23 alin. (3): „*Cererea de anulare se soluționează în camera de consiliu de către judecătoria în circumscripția căreia asociația își are sediul. Hotărârea instanței este supusă numai recursului.*”

Dispozițiile din Constituție invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi și cele ale art. 21 referitoare la accesul liber la justiție și la dreptul la un proces echitabil. De asemenea, menționează și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale care garantează dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textul de lege criticat, care stabilește că cererea de anulare a hotărârilor adunării generale a asociației, contrare legii, actului constitutiv sau dispozițiilor cuprinse în statut, se soluționează în camera de consiliu de către judecătoria în circumscripția căreia asociația își are sediul, își găsește justificarea constituțională în cuprinsul prevederilor art. 127 din Legea fundamentală, potrivit căreia „*Ședințele de judecată sunt publice, afară de cazurile prevăzute de lege*”. În plus, prin Decizia Plenului nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, Curtea a statuat că instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești este de competența exclusivă a legiuitorului, această soluție decurgând din dispozițiile constituționale ale art. 126 alin. (2), potrivit căreia „*Competența*

instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege”. Totodată, Curtea a statuat, cu valoare de principiu, că legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, precum și modalități de exercitare a drepturilor procedurale, astfel încât accesul liber la justiție nu înseamnă accesul, în toate cazurile, la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac.

În situația avută în vedere de textul de lege criticat în cauza de față, însuși faptul că partea interesată poate formula recurs împotriva hotărârii instanței reprezintă o garanție a respectării dreptului la un proces echitabil, întrucât, în cadrul soluționării recursului, atât recurentul, cât și intimatul vor putea să utilizeze toate mijloacele de apărare și vor putea prezenta toate probele pe care le consideră necesare.

Prin decizia mai sus menționată, Curtea a reținut, de asemenea, că semnificația art. 21 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia accesul la justiție nu poate fi îngădit prin lege, este aceea că nu se poate exclude de la exercițiul drepturilor procesuale pe care le-a stabilit nicio categorie sau grup social, exigență pe care textul de lege criticat o respectă, întrucât nu conține dispoziții restrictive cu privire la persoanele care pot contesta hotărârile respective, câtă vreme acestea dețin calitatea de membri ai

asociației, justificând astfel un interes în declanșarea unui asemenea demers.

De altfel, Curtea observă că s-a mai pronunțat asupra unor critici similare, reținând, prin Decizia nr. 86 din 20 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 215 din 3 aprilie 2009, că dispozițiile art. 23 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 sunt constituționale. Față de motivarea prezentei excepții de neconstituționalitate, Curtea constată că nu se justifică reconsiderarea acestei jurisprudențe.

De asemenea, în jurisprudența sa reprezentată, de exemplu, de Decizia nr. 288 din 3 iulie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 560 din 5 august 2003, Curtea a constatat că nici prevederile Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, respectiv art. 13 din aceasta, nu impun un anumit număr al gradelor de jurisdicție sau un anumit număr al căilor de atac. În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat, prin hotărârea din 21 februarie 1975 pronunțată în cazul *Golder împotriva Regatului Unit*, că dreptul de acces la tribunale nu este absolut; fiind vorba despre un drept pe care convenția l-a recunoscut fără să-l definească în sensul restrâns al cuvântului, există posibilitatea limitărilor implicit admise chiar în afara limitelor care circumscriu conținutul oricărui drept (paragraful 38).

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 23 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, excepție ridicată de Asociația Județeană a Vânătorilor și Pescarilor Sportivi Vrancea în Dosarul nr. 5.597/231/2010 al Judecătoriei Focșani.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 31 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 693

din 31 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 alin. (1) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 alin. (1) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, excepție ridicată de Ioana Ursu, Florentina Anghel, Elena Văduva, Drăguța Maria Sandu, Petrică Leu, Eugenia Cojănu și Elisabeta Onea în Dosarul

nr. 1.638/118/2006 al Curții de Apel Constanța — Secția civilă, minori și familie, litigii de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că autorii excepției de neconstituționalitate au depus la dosar note scrise prin care solicită admiterea acesteia, astfel cum a fost formulată.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și anume deciziile nr. 569/2005 și nr. 1.154/2007.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.638/118/2006, **Curtea de Apel Constanța — Secția civilă, minori și familie, litigii de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 alin. (1) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989**, excepție ridicată de Ioana Ursu, Florentina Anghel, Elena Văduva, Drăguța Maria Sandu, Petrică Leu, Eugenia Cojănu și Elisabeta Onea într-o cauză civilă având ca obiect o contestație în temeiul Legii nr. 10/2001.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că prin reglementarea criticată „legiuitorul face distincție și îngrădește dreptul de proprietate, dând posibilitatea reprezentanților unităților administrativ-teritoriale de a face încadrarea într-o anumită categorie de teren, ignorând modalitatea de preluare a terenului și situația juridică”. Așa fiind, apreciază că prin dispoziția legală criticată „se limitează accesul la repunerea în dreptul de proprietate al terenului, pentru că încadrarea într-o anumită categorie aparține judecătorului”.

Curtea de Apel Constanța — Secția civilă, minori și familie, litigii de muncă și asigurări sociale apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată.

Astfel, arată că reglementarea criticată nu contravine normelor constituționale invocate în susținerea excepției, sens în care referă asupra jurisprudenței Curții Constituționale în materie.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 8 alin. (1) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, republicată în Monitorul

Official al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, prevederi care au următorul conținut: „Nu intră sub incidența prezentei legi terenurile situate în extravilanul localităților la data preluării abuzive sau la data notificării, precum și cele al căror regim juridic este reglementat prin Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și prin Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, cu modificările și completările ulterioare.”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 44 referitoare la dreptul de proprietate privată, art. 46 privind dreptul la moștenire, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 57 referitoare la exercitarea drepturilor și a libertăților, art. 120 alin. (1) potrivit căroră „Administrația publică din unitățile administrativ-teritoriale se întemeiază pe principiile descentralizării, autonomiei locale și deconcentrării serviciilor publice”, precum și celor ale art. 124 privind înfăptuirea justiției.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 8 alin. (1) din Legea nr. 10/2001 au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași dispoziții din Legea fundamentală.

Curtea observă că aceste prevederi legale exclud din domeniul de aplicare al Legii nr. 10/2001 atât terenurile situate în extravilan la data preluării abuzive sau la data notificării, cât și cele al căror regim juridic este reglementat prin legi speciale, respectiv Legea fondului funciar nr. 18/1991 sau Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, ceea ce nu aduce însă atingere dreptului la moștenire prevăzut de Constituție. Prin urmare, în temeiul acestor acte normative, persoanele îndreptățite la reconstituirea dreptului de proprietate asupra unor astfel de terenuri au posibilitatea de a formula cereri pentru reconstituirea dreptului de proprietate și chiar de a se adresa instanțelor de judecată, astfel încât nu sunt întemeiate susținerile autorilor excepției privind încălcarea dispozițiilor constituționale care consacră accesul liber la justiție.

Prin Decizia nr. 569/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.123 din 13 decembrie 2005, Curtea a statuat că Legea nr. 10/2001 dă expresie dispozițiilor constituționale ale art. 46, prin restabilirea calității de moștenitori acceptanți pentru categoria de persoane avută în vedere de art. 4 alin. (3) din lege, care prevede că „*Succesibili care, după data de 6 martie 1945, nu au acceptat moștenirea sunt repuși de drept în termenul de acceptare a succesiunii pentru bunurile care fac obiectul prezentei legi. Cererea de restituire are valoare de acceptare a succesiunii pentru bunurile a căror restituire se solicită în temeiul prezentei legi.*”

Totodată, prin Decizia nr. 1.154/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 63 din 28 ianuarie 2008, Curtea a reținut că nu poate fi primită nici critica referitoare la încălcarea dispozițiilor art. 44 din Constituție, întrucât restituirea unor asemenea categorii de imobile reprezintă o modalitate de reparare a abuzurilor din legislația trecută.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Cu privire la celelalte norme constituționale invocate în susținerea excepției, și anume art. 53, art. 57, art. 120 alin. (1) și art. 124 din Constituție, Curtea constată că acestea nu au incidență în cauza de față.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 alin. (1) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, excepție ridicată de Ioana Ursu, Florentina Anghel, Elena Văduva, Drăguța Maria Sandu, Petrică Leu, Eugenia Cojănu și Elisabeta Onea în Dosarul nr. 1.638/118/2006 al Curții de Apel Constanța — Secția civilă, minori și familie, litigii de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 31 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREANMagistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 695

din 31 mai 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 82 alin. (1)—(5)
din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 82 alin. (1)—(5) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție ridicată de Mircea Albu în Dosarul nr. 1.557/85/2010 al Tribunalului Sibiu — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Magistratul-asistent învederează Curții că autorul excepției a transmis la dosar note scrise prin care solicită admiterea acesteia.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca inadmisibilă, apreciind că autorul tinde, prin criticile formulate, la modificarea normei, ceea ce excedează competenței Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 15 iulie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.557/85/2010, **Tribunalul Sibiu — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 82 alin. (1)—(5) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor**, excepție ridicată de Mircea Albu într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației introduse împotriva unei decizii de pensionare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că este discriminatorie instituirea unui număr minimum de 20 de ani de vechime efectivă în magistratură pentru a putea beneficia de pensie de serviciu. Precizează că, în ceea ce îl privește, ar fi îndreptățit la pensie de serviciu, fiind judecător timp de 18 ani și 3 luni și apoi avocat timp de peste 20 de ani.

Tribunalul Sibiu — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul arată că pensia de serviciu este un beneficiu acordat de legiuitor unor categorii profesionale, inclusiv magistraților, în virtutea rolului acestora în cadrul societății, al statutului lor, al nevoii de a asigura o independență reală a justiției. Condițiile de acordare a acestui drept (vechimea necesară, vârsta) și modul de calcul al pensiei se stabilesc de legiuitor, numai acesta fiind în măsură să aprecieze ce funcții

pot sau nu să fie incluse în calculul vechimii pentru beneficiul pensiei de serviciu. Consideră că autorul excepției pune o problemă de aplicare a legii la situația concretă și de apreciere asupra încadrării titularului în ipoteza normei juridice, atribuție care revine exclusiv instanței de judecată. Precizează, totodată, că, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat în mod constant că nu are competența de a se pronunța asupra omisiunilor legiuitorului.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise transmise la dosar, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 82 alin. (1)—(5) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 13 septembrie 2005, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 97/2008 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 100/2007 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul justiției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 294 din 15 aprilie 2008. Textul de lege criticat are următoarea redactare:

— Art. 82 alin. (1)—(5): „(1) *Judecătorii, procurorii, magistrații-asistenți de la Înalta Curte de Casație și Justiție și personalul de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor, precum și foștii judecători și procurori financiari și consilierii de conturi de la secția jurisdicțională care au exercitat aceste funcții la Curtea de Conturi, cu o vechime de cel puțin 25 de ani în funcția de judecător ori procuror, magistrat-asistent sau personal de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor, precum și în funcția de judecător ori procuror financiar sau consilier de conturi de la secția jurisdicțională a Curții de Conturi se pot pensiona la cerere și pot beneficia, la împlinirea vârstei de 60 de ani, de pensie de serviciu, în cuantum de 80% din baza de calcul reprezentată de indemnizația de încadrare brută lunară sau de salariul de bază brut lunar, după caz, și sporurile avute în ultima lună de activitate înainte de data pensionării.*

(2) *Judecătorii, procurorii, magistrații-asistenți de la Înalta Curte de Casație și Justiție, personalul de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor, precum și foștii judecători și procurori financiari și consilierii de conturi de la secția jurisdicțională care au exercitat aceste funcții la Curtea de Conturi se pot pensiona la cerere înainte de împlinirea vârstei de 60 de ani și beneficiază de pensia prevăzută la alin. (1), dacă au o vechime de cel puțin 25 de ani numai în funcția de judecător, procuror, magistrat-asistent sau personal de specialitate juridică asimilat judecătorilor, precum și în funcția de judecător ori procuror financiar sau consilier de conturi de la secția jurisdicțională a Curții de Conturi. La calcularea acestei vechimi se iau în considerare și perioadele în care judecătorul, procurorul, magistratul-asistent sau personalul de specialitate*

juridică asimilat judecătorilor și procurorilor, precum și judecătorul, procurorul financiar și consilierul de conturi la secția jurisdicțională a Curții de Conturi a exercitat profesia de avocat, personal de specialitate juridică în fostele arbitraje de stat, consilier juridic sau jurisconsult.

(3) *De pensia de serviciu prevăzută la alin. (1) beneficiază, la împlinirea vârstei de 60 de ani, și judecătorii și procurorii cu o vechime în magistratură între 20 și 25 de ani, în acest caz cuantumul pensiei fiind micșorat cu 1% din baza de calcul prevăzută la alin. (1), pentru fiecare an care lipsește din vechimea integrală în magistratură.*

(4) *Pentru fiecare an care depășește vechimea în magistratură prevăzută la alin. (1) și (2) la cuantumul pensiei se adaugă câte 1% din baza de calcul prevăzută la alin. (1), fără a o putea depăși.*

(5) *Persoanele care îndeplinesc condițiile de vechime prevăzute la alin. (1) și (3) în funcția de judecător, procuror, magistrat-asistent sau personal de specialitate juridică asimilat judecătorilor, precum și în funcția de judecător ori procuror financiar sau consilier de conturi de la secția jurisdicțională a Curții de Conturi se pot pensiona și pot beneficia, la împlinirea vârstei de 60 de ani, de pensie de serviciu, chiar dacă la data pensionării au o altă ocupație. În acest caz, pensia se stabilește dintr-o bază de calcul egală cu indemnizația de încadrare brută lunară pe care o are un judecător sau procuror în activitate, în condiții identice de funcție, vechime și grad al instanței sau parchetului, și sporurile, în procent, avute la data eliberării din funcție ori, după caz, cu salariul de bază brut lunar și sporurile avute în ultima lună de activitate înainte de data pensionării. De această pensie de serviciu pot beneficia numai persoanele care au fost eliberate din funcție din motive neimputabile.”*

Autorul excepției invocă, în susținerea acesteia, dispozițiile art. 16 — „Egalitatea în drepturi” din Constituție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul acesteia este nemulțumit de soluția legislativă instituită de textul de lege criticat în ce privește numărul de ani ce se constituie în vechime efectivă în magistratură și în funcție de care persoanele enumerate în cuprinsul acestuia pot beneficia de pensie de serviciu. Curtea reține că susținerea în sensul că este discriminatorie instituirea unui număr minim de 20 de ani de vechime efectivă în magistratură nu reprezintă o veritabilă critică de neconstituționalitate, ci o simplă afirmație, atâta vreme cât autorul excepției nu precizează prin comparație cu regimul juridic aplicabil cărei categorii sociale textele de lege criticate ar institui o inegalitate de natură să încalce dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție.

Totodată, Curtea observă că autorul excepției prezintă aspecte de fapt, referitoare la situația sa personală, care însă nu pot fi apreciate de Curtea Constituțională în cadrul controlului de constituționalitate, ci doar de instanța investită cu soluționarea litigiului în cursul căruia a fost ridicată excepția de neconstituționalitate.

Prin urmare, întrucât critica vizează, pe de o parte, modificarea textelor criticate și, pe de altă parte, aplicarea acestora la o situație concretă, Curtea constată că, astfel motivată, excepția este inadmisibilă, problemele învederate excedând competenței sale de soluționare.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 82 alin. (1)—(5) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție ridicată de Mircea Albu în Dosarul nr. 1.557/85/2010 al Tribunalului Sibiu — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 31 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 697

din 31 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1) din Legea nr. 230/2007 privind organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1) din Legea nr. 230/2007 privind organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari, excepție ridicată de Dumitru Coman în Dosarul nr. 2.391/315/2010 al Judecătoriei Târgoviște, precum și de către Mircea Emilian Luțescu în Dosarul nr. 4.409/315/2010 al aceleiași instanțe.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție problema conexării dosarelor nr. 3.471D/2010 și nr. 3.862D/2010, având în vedere obiectul excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea acestor cauze.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 3.862D/2010 la Dosarul nr. 3.471D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 8 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.391/315/2010, și Încheierea din 14 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.409/315/2010, **Judecătoria Târgoviște a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1) din Legea nr. 230/2007 privind organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari**, excepție ridicată de Dumitru Coman și Mircea Emilian Luțescu în cauze civile având ca obiect pretenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în concret, că în reglementarea actuală a textului de lege criticat nu se face distincție între persoanele care sunt membri ai unei asociații și persoanele care locuiesc în același imobil (bloc), dar care fie sunt afiliați în alte forme de asociere, fie înțeleg să își exercite drepturile și obligațiile individual. În acest sens, apreciază că textul de lege criticat impune o exercitare comună a drepturilor și obligațiilor, printr-o indiviziune forțată, fapt pentru care și instanțele de judecată, în practică, omit să solicite asociațiilor de proprietari — în calitatea acestora de reclamanți — actul de adeziune pentru a-și dovedi calitatea procesuală. Așa fiind, autorii excepției arată că „este greu de acceptat faptul că cei majoritari pot decide pentru minoritari, în sensul că decizia privind cheltuielile onorate de administrarea unui imobil este opozabilă tuturor proprietarilor, indiferent de apartenența sau dorința lor”, iar prin acest mod de reglementare textul de lege criticat nu asigură echitatea și protecția proprietarului față de acțiunea exercitată abuziv de către alți proprietari.

Judecătoria Târgoviște consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale, sens în care invocă jurisprudența Curții Constituționale, și anume Decizia nr. 1.155/2007, prin care s-a statuat că, sub aspectul participării la cheltuielile comune,

nu are relevanță dacă persoana este sau nu membru al unei asociații de proprietari, întrucât această obligație rezultă din starea de indiviziune forțată cu privire la părțile comune în care se află toți proprietarii. De asemenea, oricare dintre proprietari, fie că este sau nu membru al asociației, are dreptul, potrivit art. 26 din Legea nr. 230/2007, de a ataca în justiție hotărârile prin care îi sunt prejudiciate interesele.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului arată că prevederile art. 4 alin. (1) din Legea nr. 230/2007 sunt constituționale, precizând totodată că, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că, în anumite situații, legiuitorul poate institui forme speciale de asociere ce urmăresc protecția unor interese de ordin general și care, în perspectiva scopurilor pe care le urmăresc, nu reprezintă modalități înscrise în conceptul de liberă asociere. Or, asociația de proprietari se află tocmai într-o asemenea situație juridică. Această categorie de asociații a fost creată prin lege în vederea realizării unui scop de interes general, și anume administrarea în bune condiții a clădirilor cu mai multe apartamente, luându-se în seamă totodată și interesele locatarilor legate de realizarea unei bune conviețuiri, inclusiv pentru stabilirea cheltuielilor comune etc. Conținutul normativ al articolului criticat are caracter dispozitiv, lăsând proprietarului libertatea de a deveni sau nu membru al asociației, fără constrângeri legale sau de altă natură care să îl forțeze să adere la asociație.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1) din Legea nr. 230/2007 privind organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari, excepție ridicată de Dumitru Coman în Dosarul nr. 2.391/315/2010 al Judecătoriei Târgoviște, precum și de către Mircea Emilian Luțescu în Dosarul nr. 4.409/315/2010 al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 31 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 4 alin. (1) din Legea nr. 230/2007 privind organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 490 din 23 iulie 2007, prevederi care au următorul conținut: „*Asociația de proprietari are drept scop administrarea și gestionarea proprietății comune care, pe lângă drepturi, impune obligații pentru toți proprietarii.*”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine dispozițiilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea cetățenilor în fața legii, art. 30 referitoare la libertatea de exprimare, art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, precum și celor ale art. 40 care consacră dreptul de asociere.

Examinând excepția de neconstituționalitate din prisma criticii formulate, Curtea a reținut, prin Decizia nr. 1.155/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 63 din 28 ianuarie 2008, că nu are relevanță calitatea de a fi sau nu membru al unei asociații de proprietari sub aspectul participării la cheltuielile comune, această obligație rezultând din starea de indiviziune forțată cu privire la părțile comune în care se află toți proprietarii.

De altfel, în art. 2 din Legea nr. 230/2007 se prevede că, datorită stării de indiviziune forțată, proprietarii au obligația să ia măsuri cu privire la drepturile și obligațiile comune ce le revin tuturor asupra proprietății comune. Așa fiind, existența unor spații în proprietate comună și perpetuă, imposibilitatea încheierii unor contracte individuale cu marii furnizori de utilități de către toți proprietarii, indiferent că sunt sau nu membri ai asociației de proprietari, sunt elemente care impun constituirea unei structuri organizate, care să acționeze în numele și pentru interesul comun.

Totodată, Curtea observă că, din cuprinsul textului art. 26 din Legea nr. 230/2007, rezultă îndubitabil dreptul oricărui proprietar/coproprietar dintr-un imobil cu destinație de locuințe (unde s-a constituit o asociație alcătuită doar dintr-o parte din numărul total al proprietarilor de spații locative) de a ataca în justiție hotărârile adunării generale a asociației, dacă aceasta este de natură să producă daune intereselor proprietarilor.

Așa fiind, pentru argumentele mai sus menționate, Curtea apreciază că nu poate fi reținută contrarietatea reglementării criticate cu normele constituționale invocate în susținerea excepției.

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 722

din 2 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 lit. a)
din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 lit. a) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, astfel cum au fost modificate prin art. 1 pct. 2 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 212/2008, excepție ridicată de Liliana Toma în Dosarul nr. 10.759/200/2009 al Judecătoriei Buzău — Secția civilă.

La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției, Liliana Toma, și asistat de avocat Gheorghiuța Maxim, cu delegație depusă la dosar, constatându-se lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului părții prezente, care susține faptul că soluția legislativă a art. 3 lit. a) din Legea nr. 146/1997, înainte de modificarea adusă prin art. 1 pct. 2 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 212/2008, era mai corectă și asigura posibilitatea părții de a plăti taxa corespunzătoare cererii pentru constatarea existenței sau neexistenței unui drept nepatrimonial. Or, în momentul de față, taxarea la valoare a cererilor având ca obiect soluționarea unui partaj pune partea în imposibilitatea de a plăti taxa aferentă cererii, împiedicându-se astfel accesul liber la justiție.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, cu referire la jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 30 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 10.759/200/2009, **Judecătoria Buzău — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 lit. a) din Legea nr. 146/1996 privind taxele judiciare de timbru**, excepție ridicată de Liliana Toma cu ocazia soluționării unei cauze civile având ca obiect partaj de bunuri comune.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile criticate sunt neconstituționale, deoarece prin timbrarea la valoare a oricărei cereri în constatare se încalcă, într-un mod evident, dreptul persoanei de a solicita instanței constatarea existenței unui drept al său sau inexistenței unui drept al părâtului, atâta vreme cât, înainte de a ajunge pe fondul cauzei, cererea trebuie timbrată.

Judecătoria Buzău — Secția civilă opinează în sensul că excepția invocată este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor

două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum reiese din încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 3 lit. a) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, astfel cum au fost modificate prin art. 1 pct. 2 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 212/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 837 din 12 decembrie 2008.

Or, potrivit art. 62 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, dispozițiile de modificare și de completare se încorporează, de la data intrării lor în vigoare, în actul de bază, identificându-se cu acesta.

Astfel, în realitate, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 3 lit. a) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările și completările ulterioare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997, care au următorul cuprins:

— Art. 3 lit. a): „*Acțiunile și cererile neevaluabile în bani se taxează astfel:*

a) cereri pentru constatarea existenței sau neexistenței unui drept nepatrimonial — 19 lei;”.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, acest text de lege contravine prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, art. 21 alin. (1) și (2) privind accesul liber la justiție, art. 47 alin. (1) referitor la nivelul de trai, precum și celor ale art. 6 paragraful 1 și art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru a mai fost supusă controlului de constituționalitate în raport cu critici similare.

Astfel, prin Decizia nr. 109 din 1 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 237 din 5 aprilie 2011, nr. 1.072 din 16 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 679 din 7 octombrie 2010, Curtea, soluționând excepția de neconstituționalitate, a constatat, în esență, potrivit dispozițiilor constituționale, că accesul liber la justiție nu echivalează cu gratuitatea serviciului prestat de instanțele judecătorești, legiuitorul având deplina legitimitate constituțională de a impune taxe judiciare de timbru fixe sau calculate la valoare în funcție de obiectul litigiului.

Nicio dispoziție constituțională nu interzice stabilirea taxelor de timbru în justiție, fiind justificat ca persoanele care se adresează autorităților judecătorești să contribuie la acoperirea cheltuielilor prilejuite de realizarea actului de justiție. Regula este cea a timbrării acțiunilor în justiție, excepțiile fiind posibile numai în măsura în care sunt stabilite de legiuitor. Cheltuielile ocazionate de realizarea actului de justiție sunt cheltuieli publice, la a căror acoperire, potrivit art. 56 din Constituție, cetățenii sunt obligați să contribuie prin impozite și taxe, stabilite în condițiile legii.

Echivalentul taxelor judiciare de timbru este integrat în valoarea cheltuielilor stabilite de instanța de judecată prin hotărârea pe care o pronunță în cauză, plata acestora revenind părții care cade în pretenții. În același sens este, de altfel, și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, în care s-a statuat că o caracteristică a principiului liberului acces la justiție

este aceea că nu este un drept absolut (Hotărârea *Ashingdane împotriva Regatului Unit al Marii Britanii*, 1985). Astfel, acest drept, care cere prin însăși natura sa o reglementare din partea statului, poate fi subiectul unor limitări, atât timp cât nu este atinsă însăși substanța sa.

De asemenea, Curtea a statuat că, potrivit prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 327 din 25 aprilie 2008, justițiabilii pot obține scutiri, reduceri, amânări sau eșalonări de la plata taxelor judiciare de timbru.

Neintervenind elemente noi, de natură a justifica reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluțiile și considerentele acestor decizii își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 lit. a) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Liliana Toma în Dosarul nr. 10.759/200/2009 al Judecătoriei Buzău — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 525085